

вихъ Създателтъ Бога, поклонихъ са на слънцето и на луната, не почитахъ родителитъ си, лъжѣхъ, лъстѣхъ, крадѣхъ, убивахъ, съ една дума, осквернявахъ са съ сѣкакъвъ порокъ. (Быт. ѡ. 18—м. 1—10. вѣ. 14. гѣ. 13. дѣ. 1—12. иѣ. 20. ѡѣ. 1 28.).

§. 14. *Призованіето на Авраама на 3409 год. отъ създаването на свѣтътъ.*

Но светы нѣкои мѣжи пазѣхъ истинната вѣра и живѣяхъ добродѣтелно; отъ тѣхъ бѣше Авраамъ отъ Симовото колѣно. Съ него Богъ направи завѣтъ като му рече: „Излѣзь отъ бащинтъ си домъ, напусни отечеството си и дойди въ земята, която ще дамъ на потомцытъ ти. Ще умножъ сѣмето ти, ще та направъ отецъ на много народы, и чрѣзь тебе сичкытъ народы на земята ще са благословѣтъ. Погледни небето, прѣчети звѣздытъ, ако можешъ; твоитѣ потомцы ще са изравнѣтъ съ тѣхъ по числото. (Быт. м. 11—вѣ. 1—8. гѣ. 14—17.).

§. 15. *Ражданьето на Исаака.*

Авраамъ бѣ старъ вече, а супругата му Сарра неплодна; при сичко туй Богъ имъ обѣща, че ще родѣтъ сынъ, като рече: „Ще добьешъ сынъ отъ жена си Сарра.“ Туй като чу Сарра, не даде тозъ часъ вѣра на Божіето обѣщаніе, и за туй Богъ я помъбра. Но Авраамъ повѣрва на Божіето обѣщаніе, и на-истина по-диръ една година Авраамъ роди сынъ, когото нарече Исаакъ. (Быт. ѡ. 17—21. иѣ. 1—15. кѣ. 1—7.).